

Věc C-254/19

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

26. března 2019

Předkládající soud:

High Court (Irsko)

Datum předkládacího rozhodnutí:

13. března 2019

Navrhovatel:

Friends of the Irish Environment Limited

Odpůrce:

An Bord Pleanála

THE HIGH COURT (VRCHNÍ SOUD)

ŘÍZENÍ O ŽALOBĚ PROTI ROZHODNUTÍ SPRÁVNÍHO ORGÁNU

[omissis]

MEZI

FRIENDS OF THE IRISH ENVIRONMENT LIMITED

NAVRHOVATEL

A

AN BORD PLEANÁLA

ODPŮRCE

SHANNON LNG LIMITED

VEDLEJŠÍ ÚČASTNÍK ŘÍZENÍ

**USNESENÍ O PŘEDLOŽENÍ ŽÁDOSTI O ROZHODNUTÍ O
PŘEDBĚŽNÉ OTÁZCE SOUDNÍMU DVORU EVROPSKÉ UNIE**

1. PŘEDKLÁDAJÍCÍ SOUD

- 1 Tuto žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podle článku 267 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“) podává High Court of Ireland (Vrchní soud Irska, Irsko). [omissis].

2. ÚČASTNÍCI PŮVODNÍHO ŘÍZENÍ A JEJICH ZÁSTUPCI

Friends of the Irish Environment Ltd. [omissis]

An Bord Pleanála [omissis].

Shannon LNG Ltd. [omissis])

3. PŘEDMĚT SPORU V HLAVNÍM ŘÍZENÍ A ROZHODNÉ SKUTEČNOSTI

Shrnutí

- 2 Spor v původním řízení se týká toho, zda se na rozhodování o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí vztahuje směrnice Rady 92/43/EHS ze dne 21. května 1992 o ochraně přírodních stanovišť, volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin (dále jen „směrnice o stanovištích“). Konkrétněji je předmětem sporu to, zda se procesní náležitosti stanovené v čl. 6 odst. 3 směrnice o stanovištích uplatní pouze na původní vydání územního rozhodnutí, nebo zda se případně uplatní i na následné rozhodnutí, které prodlužuje dobu platnosti územního rozhodnutí, ale které neopravňuje k fyzické změně projektu, jak byl původně povolen.¹

Popis skutkového stavu

- 3 Dne 31. března 2008 An Bord Pleanála (státní komise pro odvolání ve věcech územního plánování, Irsko) vydala územní rozhodnutí pro terminál pro opětovné zplyňování zkapalněného zemního plynu (dále jen „plynový terminál“) (dále jen „územní rozhodnutí z roku 2008“).
- 4 V rámci svého rozhodovacího procesu byla An Bord Pleanála (státní komise pro odvolání ve věcech územního plánování, Irsko) v souladu s vnitrostátními právními předpisy povinna provést posouzení vlivů navrhovaného záměru na životní prostředí (dále jen „posouzení vlivů na životní prostředí“). Posouzení

¹ Úř. věst. 1992, L 206, s. 7, Zvl. vyd. 15/02, s. 102.

vlivů na životní prostředí bylo rovněž vyžadováno unijním právem za okolností, kdy projekt spadá do jedné z kategorií záměrů uvedených v příloze II směrnice 2011/92/EU Evropského parlamentu a Rady ze dne 13. prosince 2011 o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí (dále jen „směrnice EIA“).²

- 5 Navrhovaný projekt má být umístěn na hranici s dvěma lokalitami, které jsou nyní součástí soustavy Natura 2000, a sice: i) zvláštní oblastí ochrany „Lower River Shannon“ (kód lokality IE0002165) a ii) zvláště chráněným územím „River Shannon and River Fergus Estuaries“ (kód lokality IE0004077).
- 6 Ke dni 31. března 2008, kdy An Bord Pleanála (státní komise pro odvolání ve věcech územního plánování, Irsko) vydala územní rozhodnutí z roku 2008, nebyla směrnice o stanovištích ve vnitrostátním právu řádně provedena. Hlavní prováděcí předpisy, konkrétně EC (Natural Habitats) Regulations 1997 No. 94 [nařízení provádějící právní předpisy Evropských společenství (přírodní stanoviště) č. 94 z roku 1997], nesprávně začlenily provádění odpovídajícího posouzení pro účely směrnice o stanovištích do provádění posouzení vlivů na životní prostředí pro účely směrnice EIA.
- 7 Soudní dvůr odmítl tento přístup k provádění unijních předpisů ve svém rozsudku ve věci C-418/04, Komise v. Irsko (ECLI:EU:C:2007:780). Viz zejména body 230 a 231 rozsudku.
- 8 Rozsudek ve věci C-418/04 byl vydán 13. prosince 2007, přibližně tři měsíce před rozhodnutím An Bord Pleanála (státní komise pro odvolání ve věcech územního plánování, Irsko) vydat územní rozhodnutí z roku 2008.
- 9 Územní rozhodnutí z roku 2008 proto tedy bylo vydáno na základě vnitrostátní právní úpravy, která neprováděla řádně směrnici o stanovištích. Formální písemný akt, jímž bylo územní rozhodnutí vydáno, se vůbec nezmiňuje o směrnici o stanovištích, ani o dvou výše uvedených evropských lokalitách. Nelze tedy říci, že toto rozhodnutí obsahuje „úplná, přesná a konečná zjištění a závěry, na jejichž základě by byla odstraněna jakákoli důvodná vědecká pochybnost ohledně účinků prací, které byly zamýšleny v dotčeném [místě]“, jak je požadováno ve věci C-404/09, Komise v. Španělsko (ECLI:EU:C:2011:768).
- 10 Územní rozhodnutí z roku 2008 stanovilo desetiletou lhůtu k provedení a dokončení navrhovaných stavebních prací (dále jen „stavební fáze“). Smyslem územního rozhodnutí není stanovit lhůtu pro provoz tohoto plynového terminálu (dále jen „provozní fáze“).
- 11 V tomto případě nebyly během tohoto desetiletého období zahájeny žádné stavební práce. Stavebník ve zkratce vysvětluje, že zpoždění vzniklo mimo jiné

²– Úř. věst. 2012, L 26, s. 1.

v důsledku změn v irské politice týkající se přístupu k vnitrostátní přenosové soustavě zemního plynu a obecněji v důsledku hospodářské situace z roku 2008.

- 12 V září 2017 podal stavebník žádost o změnu podmínek stavebního projektu za účelem prodloužení stavební fáze o dalších pět let. An Bord Pleanála (státní komise pro odvolání ve věcech územního plánování, Irsko) vydala rozhodnutí, kterým žádosti vyhověla s tím výsledkem, že lhůta pro stavební fázi nyní skončí dne 31. března 2023.
- 13 Toto rozhodnutí bylo napadeno v soudním řízení před High Court (Vrchní soud, Irsko). High Court (Vrchní soud, Irsko) se rozhodl předložit řadu otázek Soudnímu dvoru.

4. RELEVANTNÍ USTANOVENÍ PRÁVNÍCH PŘEDPISŮ

Unijní právo

- 14 Ustanovení čl. 6 odst. 3 směrnice o stanovištích je hlavním ustanovením unijního práva, ve vztahu k němuž je požadován výklad Soudního dvora.

Irské vnitrostátní právo

- 15 Relevantní jsou následující ustanovení Planning and Development Act 2000 (No. 30 of 2000) (zákon o územním plánování a rozvoji č. 30 z roku 2000, dále jen „zákon o územním plánování z roku 2000“).
- 16 Ustanovení § 40 odst. 1 zákona o územním plánování z roku 2000 stanoví, že po vypršení lhůty pro stavební fázi územní rozhodnutí pozbývá účinnost.

„40. – 1) Podle odstavce 2) územní rozhodnutí udělené podle této části pozbývá účinnosti po uplynutí přiměřené lhůty (aniž je dotčena platnost čehokoli z toho, co bylo učiněno před uplynutím uvedené lhůty), pokud jde o—

- a) v případě, že stavební projekt, k němuž se územní rozhodnutí vztahuje, není v uvedeném období zahájen, celý stavební projekt, a
 - b) v případě, že se během tohoto období stavební projekt zahájí, takovou část stavebního projektu, která nebyla v tomto období dokončena.“
- 17 Ustanovení § 42 zákona o územním plánování z roku 2000 upravuje prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí. Stručně řečeno, ustanovení § 42 stanoví dva alternativní důvody, na jejichž základě lze žádost o prodloužení doby platnosti podat. První z nich nastává v případě, že byly v souladu s územním rozhodnutím provedeny rozsáhlé práce v rámci doby platnosti, o jejíž prodloužení je žádáno, a stavební projekt bude dokončen v přiměřené době. Druhý z nich nastává v případě, že existovaly důvody obchodní, hospodářské nebo technické povahy,

kteřé řadatel nemohl ovlivnit a kteřé buď řasadním způsobem působily proti zahájení stavebního projektu nebo provádění rozsáhlých stavebních prací v souladu s územním rozhodnutím.

- 18 V případě druhého důvodu pro podání řadosti o prodloužení doby platnosti, tj. obchodních, hospodářských nebo technických faktorů, je dána řada podmínek zakotvených v ř 42, jejichž účelem je zajistit, že dřívě vydaná územní rozhodnutí nezmaří vývoj v územním plánování. Například prodloužení doby platnosti nemůže být povoleno, pokud od data vydání územního rozhodnutí došlo v územním plánu k významným změnám cílů územního rozvoje, takže stavební projekt by již nebyl v souladu se samotným územním plánováním a udržitelným rozvojem dané oblasti. Je rovněž nezbytné, aby nedošlo k rozporu s ministerskými pokyny.
- 19 Relevantní je, že další podmínky jsou stanoveny za účelem zajištění souladu se směrnici EIA a směrnici o stanovištích. Konkrétněji platí, že *pokud stavební projekt nebyl zahájen*, musí se místní územně plánovací orgán přesvědčit, že před vydáním územního rozhodnutí bylo provedeno posouzení vlivů na životní prostředí, nebo odpovídající posouzení, nebo případně obě tato posouzení. [ř 42 odst. 1) písm. a) bod ii) podbod IV)].
- 20 Ustanovení ř 42 obsahuje další podmínku, pokud jde o rozsah, v jakém lze prodloužení doby platnosti povolit. Je výslovně stanoveno, že dodatečná doba platnosti nesmí překročit pět let. Řadost o prodloužení doby platnosti navíc může být podána pouze jednou.
- 21 Ustanovení ř 146B a 146C zákona o územním plánování z roku 2000 stanoví postup, kterým lze určitý druh územního rozhodnutí měnit, což je možné v případě stavebních projektů strategické infrastruktury. V těchto ustanoveních není výslovně stanovena povinnost provádět řetření nebo odpovídající posouzení pro účely směrnice o stanovištích.
- 22 Ustanovení ř 50 zákona o územním plánování z roku 2000 (ve znění pozdějších předpisů) stanoví, že osoba nemůže zpochybnit platnost územního rozhodnutí jinak než podáním návrhu na soudní přezkum rozhodnutí. Pro podání návrhu na soudní přezkum rozhodnutí je stanovena osmitýdenní lhůta. Je na uvážení High Court (Vrchní soud, Irsko), zda má být za určitých konkrétních okolností doba platnosti prodloužena.
- 23 Existence této lhůty byla vnitrostátními soudy interpretována tak, že brání tomu, aby navrhovatel v rámci soudního přezkumu následného územního rozhodnutí vznášel námítky, které se věcně týkají dřívějšího územního rozhodnutí, ve vztahu k němuž již tato lhůta dávno uplynula. Z tohoto důvodu může soud řízení o soudním přezkumu rozhodnutí zastavit. V tomto ohledu se soud zaměří na podstatu námítek a nikoli pouze na jejich formu. Není proto tedy rozhodující skutečnost, že nebyl vznesen formální návrh směřující ke zrušení původního územního rozhodnutí.

- 24 Podle všeho zde existuje rozpor mezi i) vnitrostátní judikaturou týkající se lhůt a ii) judikaturou Soudního dvora, podle které existuje povinnost příslušného orgánu zjednat nápravu. Tato povinnost ke zjednání nápravy byla zjištěna v rozsudcích ve věci C-201/02, Wells (ECLI:EU:C:2004:12), a ve věci C-348/15, Stadt Wiener (ECLI:EU:C:2016:882). Judikatura Soudního dvora podle všeho rozlišuje mezi i) stanovením lhůty pro zahájení řízení o přezkumu povolení, která údajně byla vydána v rozporu se směrnicí EIA, a ii) (přetrvávající) povinností příslušného orgánu zjednat nápravu. Podle všeho se stejné principy uplatní i ve vztahu ke směrnici o stanovištích: rozsudek ve věci C-399/14, Grüne Liga (ECLI:EU:C:2016:10) – byť v kontextu čl. 6 odst. 2 směrnice o stanovištích – rozhodně připouští, že dostatečnost odpovídajícího posouzení může být přezkoumávána následně.
- 25 Vnitrostátní právní předpisy provádějící směrnici o stanovištích byly přepracovány na základě rozsudku Soudního dvora ve věci C-418/04, Komise v. Irsko (ECLI:EU:C:2007:780). Dva hlavní pilíře nového režimu jsou tvořeny částí XAB zákona o územním plánování z roku 2000 [vložená Planning and Development (Amendment) Act 2010 (novela zákona o územním plánování a rozvoji z roku 2010)], a Birds and Natural Habitats Regulations 2011 (S.I. No. 477 of 2011) [nařízení provádějící právní předpisy Evropských společenství (ptačí a přírodní stanoviště) č. 477 z roku 2011 (dále jen „nařízení z roku 2011“)]. Záměrem patrně bylo, aby se tyto dva režimy navzájem vylučovaly, tj. rozhodování v oblasti životního prostředí bude podléhat jednomu nebo druhému, avšak nikoli oběma režimům. Jak již však bylo uvedeno, An Bord Pleanála (státní komise pro odvolání ve věcech územního plánování, Irsko) trvá na tom, že existuje třetí kategorie rozhodování v oblasti životního prostředí, která spadá mimo rámec obou těchto režimů.
- 26 V případě každého režimu právní úprava stanoví obecný rámec, který splňuje procesní požadavky směrnice o stanovištích, a poté vymezuje typ rozhodování v oblasti životního prostředí, které je předmětem daného obecného rámce. To má tu výhodu, že není nutné provádět novelizaci řady jednotlivých právních předpisů.
- 27 Okruh rozhodnutí podléhajících části XAB zákona o územním plánování z roku 2000 je užší než v případě nařízení z roku 2011. Část XAB se vztahuje na rozhodnutí, která jsou v § 177U odst. 8 zákona o územním plánování z roku 2000 definována jako „souhlas s navrhovaným stavebním projektem“ takto:
- „(8) V ustanovení tohoto paragrafu znamená „souhlas s navrhovaným stavebním projektem“, je-li to vhodné —
- a) udělení povolení,
 - b) rozhodnutí Board (státní komise) o udělení povolení na základě územně plánovacího návrhu nebo odvolání,
 - c) souhlas se stavebním projektem podle části IX,

- d) povolení pro stavební projekt, který může být proveden místním orgánem podle části X nebo části XAB, nebo stavební projekty, které mohou být prováděny podle části XI,
 - e) schválení pro stavební projekty na příbřeží podle části XV
 - f) schválení stavebního projektu podle § 43 [omissis] [Transport (Railway Infrastructure) Act 2001] [zákon o dopravě (železniční infrastruktura) z roku 2001],
 - g) schválení stavebního projektu podle § 51 Roads Act 1993 (zákon o pozemních komunikacích z roku 1993), nebo
 - h) náhradní souhlas podle části XA.“
- 28 Všechna tato rozhodnutí jsou vydávána buď podle zákona o územním plánování z roku 2000, nebo je An Bord Pleanála (státní komise pro odvolání ve věcech územního plánování, Irsko) vydává v rámci pravomoci, která na ni byla přenesena jako například na základě Roads Acts (zákonů o pozemních komunikacích).
- 29 Relevantní je, že v tomto seznamu rozhodnutí není uvedeno žádné rozhodnutí ani podle § 42, ani podle § 146B zákona o územním plánování z roku 2000.
- 30 Nařízení z roku 2011 mají mnohem širší rozsah působnosti. Tento rozsah je dán souvisejícími definicemi „souhlasu“ a „projektu“ podle nařízení č. 2, jež je součástí nařízení z roku 2011.
- 31 „Souhlas“ je definován takto.
- „souhlas“ zahrnuje jakékoli povolení, svolení, povolenku, výjimku, prominutí povinnosti, souhlas nebo jiné takové oprávnění udělené orgánem veřejné moci nebo jeho jménem, které se týká jakékoli činnosti, plánu nebo projektu, který může mít vliv na evropskou lokalitu, a zahrnuje postup, kterým veřejný orgán přijímá své vlastní plány nebo projekty týkající se využití území;“
- 32 „Projekt“ je definován takto:
- „projekt“, s výjimkou, která se uplatní, není-li zřejmý opačný záměr, jakéhokoli stavebního projektu vyžadujícího povolení ve smyslu Planning and Development Acts (zákonů o územním plánování a rozvoji) vydaných v letech 2000 až 2011, zahrnuje —
- (a) využití území nebo rozvoj infrastruktury, včetně jakéhokoli stavebního využití území nebo stavebního projektu na území,
 - (b) dobývání nebo těžbu nerostných surovin, vyhledávání zdrojů nerostných surovin, těžbu rašeliny nebo využívání obnovitelných zdrojů energie, a

- (c) jiné činnosti spojené s využíváním území,
- jejichž přijetí, výkon, schválení nebo odsouhlasení, včetně revize, přezkumu, obnovení nebo prodloužení platnosti předchozího schválení, bude posuzováno orgánem veřejné moci, a bez ohledu na výše uvedené zahrnuje jakýkoli projekt uvedený v písmenech a), b) nebo c), který podléhá výkonu zákonné pravomoci ve prospěch daného projektu, nebo jakémukoli schválení vyžadovanému pro tento projekt podle kteréhokoli právního předpisu uvedeného v druhé příloze těchto nařízení;“
- 33 Při definování „projektu“ byl učiněn pokus zajistit, aby nedocházelo k překrývání nařízení z roku 2011 a ustanovení části XAB zákona o územním plánování z roku 2000. Pokud je „projekt“ stavebním projektem vyžadujícím „povolení“ ve smyslu zákona o územním plánování z roku 2000, pak podle všeho nespadá do působnosti nařízení z roku 2011. Problém se zněním zákona však spočívá v tom, že pojem „povolení“ není ve skutečnosti v zákoně o územním plánování z roku 2000 definován. Nejbližší definici v zákoně o územním plánování z roku 2000 lze najít v definici „souhlasu pro navrhovaný stavební projekt“ podle § 177U odst. 8. Pojem „povolení“ je samozřejmě definován unijním právem, konkrétně směrnicí EIA.
- 34 Bylo by možné předpokládat, že oba režimy, tj. část XAB a nařízení z roku 2011, se vzájemně vylučují. Podle tohoto předpokladu mělo zahrnutí odkazu na povolení podle zákona o územním plánování z roku 2000 do definice „projektu“ podle nařízení č. 2, jež je součástí nařízení z roku 2011, za účel naznačit, že pokud určitý rozhodovací postup podléhá části XAB zákona o územním plánování z roku 2000, není nutné tyto požadavky zdvojit podle nařízení z roku 2011. Skutečně použité znění zákona je však nepřesné.

5. DŮVODY PŘEDLOŽENÍ ŽÁDOSTI O ROZHODNUTÍ O PŘEDBĚŽNÉ OTÁZCE

- 35 Hlavním předmětem sporu v tomto řízení je to, zda na prodloužení stavební fáze územního rozhodnutí dopadá čl. 6 odst. 3 směrnice o stanovištích. Podobná otázka vyvstává před Soudním dvorem ve věci C-411/17, Inter-Environnement Wallonie ASBL. Generální advokátka Kokott přednesla své stanovisko dne 29. listopadu 2018: ECLI:EU:C:2018:972.
- 36 Na základě dále uvedených důvodů dospěl High Court (Vrchní soud, Irsko) k závěru, že očekávaný rozsudek ve věci C-411/17 zřejmě nepokryje všechny otázky, které musí High Court (Vrchní soud, Irsko) v původním řízení, které před ním probíhá, vyřešit. Zaprvé povaha prodloužení doby platnosti je v obou řízeních rozdílná. Ve věci C-411/17 se jedná o dobu platnosti vztahující se k provozní fázi projektu. Konkrétně jde o to, že výroba elektřiny měla skončit do roku 2015 nebyť následně provedené změny belgického vnitrostátního práva. Původní řízení před High Court (Vrchní soud, Irsko) se naopak týká stavební fáze projektu. Lze proto předpokládat, že i kdyby Soudní dvůr rozhodl ve věci C-411/17, že směrnice o

stanovištích dopadá na skutečnosti onoho případu, High Court (Vrchní soud, Irsko) by stále zbývalo vyřešit otázku, zda se na lhůtu vztahující se ke stavební fázi neuplatní odlišné zásady.

- 37 Zadruhé skutkový stav na pozadí věci C-411/17 zahrnuje jadernou elektrárnu. Tento případ tedy představuje otázky týkající se dopadů přesahujících hranice států, což zakládá otázky ve vztahu k úmluvě z Espoo, které nelze uplatnit v rámci řízení před High Court (Vrchní soud, Irsko). Může také vyvolat otázky týkající se Smlouvy o založení Evropského společenství pro atomovou energii.
- 38 Zatřetí skutečnost, že An Bord Pleanála (státní komise pro odvolání ve věcech územního plánování, Irsko) provedla šetření na *ad hoc* bázi, znamená, že může vzniknout potřeba vyřešit otázku, jaká hlediska má orgán vydávající rozhodnutí vzít v úvahu při provádění šetření v rámci posouzení v souvislosti s žádostí o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí. Otázkou pak právě bude, co přesně má být posuzováno. Je dostačující, aby příslušný orgán zjistil změny v regulační oblasti, např. i) vyhlášení evropských lokalit, k němuž došlo v mezidobí; ii) změněné podmínky prostředí v přílehlé oblasti; a iii) nové vědecké poznatky; nebo je případně příslušný orgán povinen znovu zvážit samotnou podstatu projektu[?] Rovněž bude nezbytné zvážit, zda by odpověď na tuto otázku mohla být odlišná v případech, kdy v době vydání původního územního rozhodnutí nebyly řádně splněny požadavky směrnice o stanovištích (srov. věc C-201/02, Wells, a věc C-399/14, Grüne Liga).
- 39 Začtvrté skutečnost, že územní rozhodnutí z roku 2008 již pozbylo účinku před tím, než An Bord Pleanála (státní komise pro odvolání ve věcech územního plánování, Irsko) vydala rozhodnutí o prodloužení doby platnosti, může být pro analýzu Soudního dvora relevantní v souvislosti s žádostí High Court (Vrchní soud, Irsko) podle článku 267. Je přinejmenším sporné, že rozhodnutí o obnovení územního rozhodnutí, jehož doba platnosti již uplynula, se více přibližuje udělení „povolení“ než rozhodnutí o prodloužení platnosti územního rozhodnutí.
- 40 Zapáté v irském vnitrostátním právu již existuje ustanovení, které má zřejmě mít za cíl zajistit soulad s požadavky směrnice o stanovištích v souvislosti s žádostí o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí, a to konkrétně § 42 zákona o územním plánování roku 2000. High Court (Vrchní soud, Irsko) se rozhodl předložit Soudnímu dvoru řadu otázek. High Court (Vrchní soud, Irsko) se domnívá, že při správném výkladu zákona o územním plánování z roku 2000 může být žádost o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí podána pouze podle § 42 a nikoli podle § 146B a 146C. Stavebník tvrdí, že High Court (Vrchní soud, Irsko) není oprávněn vycházet z tohoto výkladu vnitrostátního práva za okolností, kdy navrhovatel v řízení o soudním přezkumu rozhodnutí ve svých podáních nevznesl námitku, že rozhodnutí o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí bylo vydáno na základě ustanovení nesprávného paragrafu. Vystává otázka, zda povinnost vnitrostátního soudu, jako je High Court (Vrchní soud, Irsko), vykládat vnitrostátní právo ve světle unijního práva, může být podmíněna tím, že strany v původním řízení v tomto ohledu vznesou výslovnou námitku.

- 41 Konečně An Bord Pleanála (státní komise pro odvolání ve věcech územního plánování, Irsko) a stavebník tvrdí, že v souvislosti s návrhem na soudní přezkum, který zpochybňuje platnost rozhodnutí o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí, již navrhovatel nemůže namítat, že původně udělené územní rozhodnutí bylo neplatné z důvodu nedodržení směrnice o stanovištích. Tento problém je důvodem pro níže uvedenou šestou otázku.

6. NAVRHOVANÉ OTÁZKY V ŽÁDOSTI PODLE ČLÁNKU 267

- 1) Představuje rozhodnutí o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí schválení projektu a z tohoto důvodu podléhá čl. 6 odst. 3 směrnice Rady 92/43/EHS ze dne 21. května 1992 o ochraně přírodních stanovišť, volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin (dále jen „směrnice o stanovištích“)? *[(omissis)]*
- 2) Má na zodpovězení první otázky vliv kterákoli z následujících skutečností?
 - a) Územní rozhodnutí (jehož doba platnosti má být prodloužena) bylo vydáno na základě ustanovení vnitrostátního práva, které řádně neprovádělo směrnici o stanovištích, neboť tyto právní předpisy nesprávně ztotožňovaly odpovídající posouzení pro účely směrnice o stanovištích s posouzením vlivů na životní prostředí pro účely směrnice EIA (směrnice 2011/92/EU). *[(omissis)]*
 - b) Původní územní rozhodnutí neuvádí, zda byla žádost o vydání rozhodnutí vyřízena v rámci 1. nebo 2. fáze ve smyslu čl. 6 odst. 3 směrnice o stanovištích, a neobsahuje „úplná, přesná a konečná zjištění a závěry, na jejichž základě by byla odstraněna jakákoli důvodná vědecká pochybnost ohledně účinků prací, které byly zamýšleny v dotčeném místě“, jak je požadováno ve věci C-404/09, Komise v. Španělsko.
 - c) Původní doba platnosti územního rozhodnutí skončila, v důsledku čehož územní rozhodnutí pozbylo účinnosti, pokud jde o celý stavební projekt. Na základě územního rozhodnutí nelze provádět žádné stavební práce, nebude-li rozhodnuto o prodloužení doby jeho platnosti.
 - d) Na základě územního rozhodnutí nebyly nikdy provedeny žádné stavební práce.
- 3) V případě kladné odpovědi na první otázku, jaká hlediska má příslušný orgán vzít v úvahu při provádění šetření v rámci fáze 1 podle čl. 6 odst. 3 směrnice o stanovištích? Je například příslušný orgán povinen přihlédnout k některým nebo všem z následujících hledisek: i) zda došlo k nějakým změnám v navrhovaných stavebních pracích a využití; ii) zda došlo k nějaké změně ohledně ochrany životního prostředí, např. pokud jde o vyhlášení evropských lokalit od vydání územního rozhodnutí; iii) zda nastaly nějaké relevantní změny ve vědeckých

poznacích, např. aktuálnější průzkumy týkající se kvalifikovaných zájmů evropských lokalit? Anebo je příslušný orgán povinen posoudit dopady celého stavebního projektu na životní prostředí?

- 4) Je třeba rozlišovat mezi i) územním rozhodnutím, které stanoví lhůtu pro trvání činnosti (provozní fázi), a ii) územním rozhodnutím, které stanoví pouze lhůtu, během níž mohou probíhat stavební práce (stavební fáze), ale za předpokladu, že stavební práce budou dokončeny v této lhůtě, není stanovena žádná lhůta pro trvání dané činnosti nebo provozu?
- 5) Do jaké míry, pokud vůbec, je povinnost vnitrostátního soudu vykládat právní předpisy, pokud možno co nejvíce v souladu s ustanoveními směrnice o stanovištích a Aarhuské úmluvy, podmíněna povinností stran sporu tyto interpretační problémy výslovně namítnout? Pokud konkrétně vnitrostátní právo upravuje dva rozhodovací postupy, přičemž pouze jeden z nich zajišťuje soulad se směrnicí o stanovištích, je vnitrostátní soud povinen vykládat vnitrostátní právo tak, že lze uplatnit pouze ten rozhodovací postup, který je v souladu se směrnicí o stanovištích, bez ohledu na to, že se strany sporu konkrétně takového výkladu výslovně nedovolávaly?
- 6) Jestliže odpověď na druhou otázku písm. a) zní tak, že posouzení, zda územní rozhodnutí (jehož doba platnosti má být prodloužena) bylo vydáno na základě ustanovení vnitrostátního práva, které řádně neprovádělo směrnici o stanovištích, je relevantní, je vnitrostátní soud povinen neuplatnit pravidlo vnitrostátního procesního práva, které brání navrhovateli, aby vznesl námitku zpochybňující platnost předchozího územního rozhodnutí (jehož doba platnosti již skončila) v souvislosti s následnou žádostí o vydání územního rozhodnutí?

Je takové pravidlo vnitrostátního procesního práva neslučitelné s povinností zjednat nápravu, která byla nedávno znovu potvrzena ve věci C-348/15, Stadt Wiener?

[omissis]

High Court of Ireland (Vrchní soud, Irsko)

Dne 13. března 2019.